

**KATEHEZE U GODINI ZAHVALE ZA SLIKU MILOSRDNOG ISUSA I DNEVNIK SV. FAUSTINE
(2023. – 2024.),
pripremaju: Sestre Milosrdnog Isusa (Sisak)
22. lipnja 2024.**

Isuse, uzdam se u Tebe!

Koliko li smo samo puta već čuli zaziv: „Isuse, uzdam se u Tebe!“ Za mnoge od nas on je i molitva kojom započinjemo i završavamo svoj dan. No, bez obzira na sveopću rasprostranjenost štovanja Božjega milosrđa i slike Milosrdnog Isusa, mnogi još nisu upoznali to beskrajno milosrđe koje nam se dariva. Susrećemo se u svijetu s paradoksalnom situacijom: usprkos mnoštvu najnovijih tehnoloških i znanstvenih dostignuća, čovjek nekako postaje sve umorniji i prazniji jer se očito, svjesno ili nesvjesno, udaljuje od svoga Stvoritelja. Jednom prilikom Isus je rekao sv. Faustini da: **Čovječanstvo neće naći mira dok se s pouzdanjem ne obrati mome milosrđu.** (Dn 300) Kako bi sve bilo drugačije i bolje kada bismo svi zajedno počeli tražiti i težiti duhovnome u svome životu. Htjeli mi to priznati ili ne, nekako nam ta duhovna stvarnost često pada u drugi plan. Isus nas jasno i glasno poziva preko sv. Faustine i govori nam da ćemo naći mir samo ako dođemo k Njemu; podario nam je taj predivan kratki zaziv po kojemu Mu se možemo predati svakoga dana, prije svakoga rada, prije svega što poduzmemo u svome životu. Neka Gospodin i danas dotakne naša srca

tim riječima kako bi one pronašle stalno mjesto u nama, u našoj duši, da bismo neprestano nosili ovome svijetu poruku koja je milosrđe, poruku ljubavi koja je i nama samima dokaz da smo bez Njega ništa, da bez Njega ne možemo ništa. Ponavljajmo često te riječi i neka one zažive u nama: ***Isuse, uzdam se u Tebe!***

Uzdam se u Tebe!

Kao hodočasnici ovim svijetom, tražeći puteve svoga života, često odlutamo tamo gdje nam nije mjesto. U tim trenucima Božja Očinska ljubav nas vraća k sebi i govori našem ranjenom srcu da će sve biti u redu. Tražeći Božji put u svojem životu i otkrivajući ga u svakodnevici sve više ga možemo spoznati jedino ako se pouzdamo u Njegovu volju, vjerujući da je Njegov plan najbolji za moj život i da za mene ne postoji drugi put osim onoga koji mi je On odredio. Sveta Faustina je u svome životu prepoznavala Božje znakove, dopustila je Bogu da On vodi njezin život, da bude ravnatelj i upravitelj njezina života. I sama je to potvrdila jednom prilikom i zapisala u svome *Dnevniku*: „I rekao mi je Gospodin da mu se jako sviđa moje pouzdanje.“ (Dn 54) Kako postići to pouzdanje upravo najbolje možemo naučiti od same sv. Faustine, ali i od njezinog duhovnika bl. Mihaela Sopočka koji je i sam rekao da: „U životu nisam mnogo toga uspio. Jedno jesam, nikad nisam izgubio pouzdanje u Božje Milosrđe.“ Sveci su nam upravo primjer da put pouzdanja i potpunog predanja u Božje ruke nije ništa drugo doli put kojim možemo postići svetost – jer time svjesno odlučujemo umirati sebi, a živjeti za Boga.

Kada je Isus s. Faustini objavio da želi da naslika sliku, istaknuo je i nekoliko detalja na koje mora posebno paziti, a jedan od njih je upravo i natpis pod Njegovim nogama: ***Isuse, uzdam se u Tebe.*** U *Dnevniku* o tome čitamo: „Nakon nekoliko trenutaka reče mi Isus: ***Naslikaj sliku prema crtežu koji vidiš s natpisom: Isuse, uzdam se u Tebe. Želim da ta slika bude čašćena najprije u vašoj kapelici, a potom u cijelom svijetu.***“ (Dn 47) Kako li se samo sv. Faustina morala osjećati kada je čula riječi da mora nacrtati sliku, a znala je da nema taj dar. No, odvažno je krenula tim putem; povjerala se bl. Sopočku i krenula s pouzdanjem u tu novu životnu avanturu vršeći svoje poslanje kao apostol Božjega milosrđa. Da nije prihvatila taj zadatak od Gospodina, možda danas ne bismo imali sliku ni Kronicu Božjega milosrđa, općenito štovanje Božjega milosrđa. Da je ona rekla samo jedno NE Gospodinu, tolike duše bi ostale bez svjetla, bez prilike da susretnu Božje milosrđe. Jesmo li se mi ikada našli u situaciji da znamo da Bog nešto želi od nas, da nam daje poseban zadatak, a da smo pobjegli, rekli NE Bogu? Ako postoje takvi trenutci u našem životu, možda je vrijeme da sad promislimo o njima: jesu li oni možda trebali biti moj put predanja i pouzdanja u Gospodina... Bog, kada od nas nešto želi, provida i daje nam sredstva kojima to možemo i izvršiti, ne ostavlja nas same, već nam čisti puteve kako bi oni doveli do onoga što je On htio. Ali zahtjeva od nas upravo to pouzdanje.

Pozvani smo, baš poput sv. Faustine i bl. Mihaela Sopoćka, dopustiti Isusu da zahvati cijeli naš život, pouzdati se u Njega i prepustiti Mu sve puteve kojima smo htjeli ići, kako bismo krenuli Njegovim stazama. On zna što je najbolje za nas i gdje nas želi imati. Zazovimo glasno i pozovimo Gospodina da nam pritekne u pomoć; neka čuje naš vapaj kojim želimo da od danas Njegova volja bude naš život. Zaključit ćemo naše razmatranje citatom iz *Dnevnika sv. Faustine: Ljudima dajem posudu s kojom trebaju dolaziti po milosti k izvoru milosrđa. Ta posuda je ova slika s natpisom: Isuse, uzdam se u Tebe.* (Dn 327) Napunimo i mi posude svoga srca upravo tim zazivom: *Isuse, uzdam se u Tebe!*, i krenimo hrabro i odlučno u novu avanturu života.

Razmatranje pred slikom Milosrdnog Isusa

I danas dolazim pred sliku Milosrdnog Isusa. Umirujem svoje misli, svoje srce... Kada sam uza Nj, dolazi sigurnost, utjeha, mir. Predajem Mu sve ono što me sada veseli ili možda žalosti. Svjestan sam da je On sa mnom u svim trenutcima mojega života i pruža mi Svoju ruku i želi da Mu dopustim da me vodi. Pozorno ću promotriti sliku i dopustiti da ona prožme cijelo moje biće, dopustit ću svome srcu i potaknuti ga da se potpuno usredotoči samo na nju. Ništa sada nije važno, osim toga da se želim susresti sa Živim Bogom. Danas ću zastati uz natpis koji se nalazi ispod Isusovih nogu. U mislima ću ponavljati zaziv kako bi mi on postao što bliži, kako bi oživio moje srce. Pogledat ću u Isusove oči i s pouzdanjem Mu reći: „Isuse, uzdam se u Tebe!“

Isus me poziva da Ga zazivam ovim jednostavnim riječima, da Mu predam cijeli svoj dan, sve poslove koje obavljam, da Mu sve predam u ruke kako bi On sve vodio i svime upravljao. Nameće mi se pitanje: koliko se ja to uistinu pouzdajem u Njega i Njegovu moć, ljubav i snagu? Zovem li Ga samo onda kada sam već sve isprobao i ništa nije pomoglo, ili je On ipak prvi kome predajem i prikazujem sve odluke svojega života kako bi ih On blagoslovio? Tražim li Njegov blagoslov za svoj život, dopuštam li Mu da On preuzme inicijativu u mome životu ili ipak volim ići svojim nesigurnim putevima koje On u konačnici mora ispravljati i liječiti rane mojih krivih odabira?

Razmislit ću i prisjetiti se onih trenutaka svojega života u kojima sam se pouzdavao u krive stvari, u samoga sebe, misleći da sam sam sebi dovoljan za riješiti te situacije. Koja riječ, umjesto „Isus“, stoji u tome „mom“ zazivu, možda: „Zdravlje, uzdam se u tebe“, ili: „Kćeri/Sine, uzdam se u tebe.“ Što mi je sada u srcu? Gdje je nestalo Ime **Isus** u mome životu; u koga se ja to pouzdajem?

Predat ću Gospodinu sav svoj život, moliti Ga da me očisti, ohrabri i podigne. Svjesno i odlučno ću zazvati: „Isuse, uzdam se u Tebe!“

Svjedočanstvo

Dugo vremena nisam ni znala što predstavlja sličica koju sam neprestano viđala. Sličica na kojoj je Isus s dvije zrake koje izlaze iz Njegova Srca, a pod bosim nogama Mu stoji natpis: „Isuse, uzdam se u Tebe.“ U vagonu vlaka kojim putujem na posao i natrag kući viđala sam redovito upravo tu sličicu. Baš kao neki dragi pozdrav sam ju svakoga dana susretala i ona me poticala da ponavljam u sebi: „Isuse, uzdam se u Tebe!“ Na kolodvoru sam svakodnevno navraćala u kapelicu do Gospinih nogu. Jednom prilikom tu nalazim upravo sličicu Milosrdnog Isusa s tim natpisom pod Njegovim nogama. Radosno sam je uzela i ponijela sa sobom kući. Na mom panou stoji sigurno već 15 godina. Koliko lijepih i teških trenutaka je prošlo od tada zajedno s Njime u mojoj obitelji?! Sjećam se kako smo mama i ja počele moliti zajedno u teškim trenutcima života, odlaziti češće na sv. Misu. Jednom prilikom dolazi nam u posjet moja sestrična i poklanja mi upravo tu sličicu koja me toliko prati na putevima mogega života, a na čijoj pozadini se nalazila Krunica Božjega milosrđa. To je bio trenutak kada je moja obitelj počela zajedno moliti Krunicu Božjemu milosrđu; ona nas je povezala još više. Presretna sam jer smo od tada svake nedjelje zajedno išli na sv. Misu. Ubrzo nakon toga u našoj župi je postavljena velika slika Milosrdnog Isusa; a taj pogled Isusov s nje za mene je pun nade i ljubavi. Čudesno kako je pronašao put da uđe u moju svakodnevicu. Mogu reći kako sam od Njega dobila pomoć u svim poteškoćama u kojima sam se nalazila: On je bio tu, dao mi je puno blagoslova. Kada mi je suprug poginuo, poslao mi je Svoju Majku koju je moj suprug posebno štovao i volio za života. Ona je bila tu kad sam ostala bez supruga, ostala je s nama u našoj kući kao utjeha u teškim trenutcima. U međuvremenu sam postala i član zajednice štovatelja Božjega milosrđa. A još veću radost mi je pričinio trenutak kada su našoj župi bile darovane relikvije sv. Faustine i bl. Mihaela. Koje bogatstvo milosti i još jače je doživjela moja duša po tim darovima. Velik je Gospodin i ljubim Ga, veliko je Njegovo milosrđe. Sve što mogu, ovako grješna i malena, reći svome Bogu je: „Isuse, uzdam se u Tebe!“ Hvala Ti.

Sestre Milosrdnog Isusa, Sisak

lektura: Marija Vuković